

ဝန်ရင်း

MINISTRY OF CULTURE AND SPORTS

မျှင်

အစဉ်အလာတွေ

ဘယ်လိုရှိရှိ

အခန်း(၁)

“ဟာ... မမ..”

“အထဲမှာ ခြင်း ရှိလား”

“မရှိဘူး မမ၊ ဟို...”

ပြောရခက်နေသည့် မန်နေဂျာမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်တာနှင့်အ
ထဲက ဆူညံသံတချို့၏ သက်ရောက်မှုကို ပမာ သိလိုက်သည်။ ။

“မမ မမ အထဲမှာ ခြင်း မရှိဘူး၊ ဟိုလေ...”

ပမာ ဆက်ဝင်သွားတော့ မန်နေဂျာဘေးကနေ အူယားဖားယားကပ်
ပါလာ၏။ သစ်ခွဲစက်ကြီးနှင့် ပန်းချီပန်းပုအလုပ်ရုံက တွဲလျက်ဖြစ်သည်
။

သစ်ခွဲစက်နှင့် အလုပ်ရုံကို နှစ်ခုစလုံး တွဲပြီး ဦးစီးကြပ်မတ်ဖို့ တာဝန်
ပေးထားခဲ့တာ ခြင်း ကိုပါ။ ဘယ်အချိန် မေးကြည့်ကြည့် ခြင်း ရှိမနေ
တာ သူမရင်ထဲမှာ မုန်တိုင်းမွေ့နေ၏။

“မင်းတို့ က မောက်မာလှချေလားကွ..၊ အလုပ်သမားတစ်ယောက်
ထိခိုက်နာကျင်မှုဖြစ်ရင် မင်းတို့ တာဝန် မဟုတ်ဘူး လား၊ ကျန်းမာရေး
ဆိုတာကရော စားပြီးသားပန်းကန်ထားသလို ခုဆေး၊ ခုပြောင်သွားတ
တ်လား”

“နေပါဦး ဘယ်သူ ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

“ဟာ... မမကြီး..”

စားပွဲမှာ အကျအနထိုင်ပြီး ခေါင်းတခါခါဖြစ်နေသည့် စာရေးကနေ ရာမှာ ပျာပျာသလဲ ထရပ်လိုက်၏။ အခြေအနေက ဘာလဲ၊ ခဏအတွင်း မှာ တိခနဲ တိတ်ကျသွားလေသည် ။

ပမာ က ဒီသစ်စက်မှာ ထိုင်သည့်သူဌေးတော့ မဟုတ်ပေမယ့် ခြင်း နှင့်ပတ်သတ်နေသော အကြီးအကဲတစ်ယောက်အဖြစ် အားလုံးကသိ ထားကြသည် ။

မောင်နှမ သို့မဟုတ် တစ်ခုခု ထိရောက်စွာ ပတ်သတ်နေသည့် မြပ မာ..၊ သူမက ခြင်း ကို ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိသည့် ကြွပ်ဆတ်ဆတ်အနေတ ည်သော ခြင်း သည် မြပမာကိုတော့ နာခံမှုရှိတတ်တာ အားလုံးအသိ..။

ဒါပေမဲ့..။

ဒါပေမဲ့ဆိုသည့် တစ်နေရာရာမှာ စကားအသွားအလာတွေ ခလုတ် တိုက်မိကြရင်တော့ ထိုနှစ်ယောက်သည် ..။

“ဒီလိုပါ မမ၊ မနွေက ပန်းပုရုံဘက်မှာ စူပါဂလူးထိပြီး အလုပ်သမား တစ်ယောက် ဆေးခန်းရောက်သွားတယ်”

“ဘယ်လို .၊ စူပါဂလူးထိပြီး ဆေးခန်းရောက်တယ် ဟုတ်လား”

အလုပ်သမားတချို့ပါ အနားရောက်လာသဖြင့် ပမာ့ ဘေးမှာ လူ တွေဝိုင်းသွား၏။

“စူပါဂလူးထိတာ ဆေးခန်းမရောက်နိုင်ဘူးလို့ သူဌေးက ပြောချင် တာလား”

အရေးဆိုနေသည့် အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့်လူက ပမာ့ကို

မျက်မှောင်ကြုတ်၍ မရဲတရဲကြည့်ကာ...

“ပန်းပုသမားဆိုတာ စူပါဂလူးဆောင်ရတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ...”

“တော်တော့...”

ပမာ က အမိန့်ဆန်သည့်လေသံနှင့် ပိတ်ပစ်လိုက်သဖြင့် ထိုလူ့အသံ တိတ်သွား၏။

“မင်းကို ငါမေးတာ မဟုတ်ဘူး ”

စူးစူးရဲရဲကြည့်ပြီး တစ်လုံးချင်း ပြောသည် ။ ထိုသူ ပြူးတိပြူးကြောင့် ပါးစပ်ပိတ်သွားမှ ...

“စူပါဂလူးက ဘယ်လိုထိတာလဲ”

စာရေး မြင့်ဦး က စားပွဲရှေ့ကို ကပျာကယာ ထွက်လာကာ...

“ရုပ်တုရဲ့ လက်သန်းလေးတစ်ဖက် ပဲ့သွားတယ်..”

“တစ်ချောင်းလုံးမှ မဟုတ်တာ၊ အဖျားလေး နည်းနည်းပဲ ပဲ့တာ”

အရေးဆိုသူက နောက်ကျကျန်ခဲ့မှာ စိုးသည့်လေသံနှင့် ဝင်ပါလာပြန်သည် ။

“ဒီလောက် အပျက်အစီးလေးဖြစ်တိုင်း တစ်ခုလုံး အစားပြန်ထိုးနေရင် ဒီအလုပ် လုပ်မစားတော့ဘူး”

“မစားတော့ရင်လည်း နေ့၊ မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ပြီး တော်ရာသွားထိုင်နေလိုက်၊ စူပါဂလူး ဘယ်လိုထိသလဲဆိုတဲ့ ကဏ္ဍကို မရောက်တော့ဘူး၊ လူလို နားမလည်ဘူးလား”

“နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာဖြစ်လာရင် နှစ်ဖက်စလုံးရဲ့ စကားကိုတော့ သူဌေး နားထောင်သင့်တာပေါ့”

“နှစ်ဖက်စလုံးကို မေးရအောင် ငါက စခန်းမှူး မဟုတ်ဘူး ၊ မင်းတို့ ကလည်း အိုးပုတ်လုပြီး ရန်သတ်နေကြတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဖြစ်တဲ့ အကျိုး အကြောင်းကို သိဖို့ လိုတယ်၊ ပြီးရင် တရားတဲ့ အတိုင်း ဖြစ်ရမယ် နား လည်တယ်နော်..”

ထိုလူ ပါးစပ်ပြင်နေရင်း အသံတိတ်သွား၏။

“ဒီတစ်ခါ မင်း ဝင်ပါရင် ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့ ”

“ဒီလိုပါ မမ..၊ အဲဒီအပွဲကို ပြန်ကပ်ဖို့ စူပါဂလူးညစ်လိုက်တာ မျက် လုံးကို ဝင်သွားတယ်”

ပမာ မျက်နှာပျက်သွား၏။

“အခြေအနေကရော...”

“မျက်လုံးကိုတော့ မထိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မျက်ခမ်းစပ်တွေနည်းနည်း ပွ န်းရှသွားတယ်”

“ဘယ်ကလာ နည်းရမှာ လည်း ၊ ညာဘက်မျက်လုံးတစ်ခုလုံး စုတ်ပြတ်သွားတာပါ၊ သူဌေးက ငွေနည်းနည်းလေးပဲ ချပေးတယ်၊ ကျွန် တော်တို့ မှာ အခု ဆေးဆက်ကုဖို့ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး”

ထိုလူ ဝင်ပြောပေမယ့် ပမာ မျက်လုံးတစ်ချက်ပဲ ဝေ့ကြည့်ပြီး စာ ရေးကိုပဲ မေးသည် ။

“ခြင်း က ဘယ်လောက်ပေးထားသလဲ”

“မနေ့က ဖြစ်ဖြစ်ချင်း ဆေးခန်းဖိုး ပေးတယ်၊ ကျွန်တော်ပါပါတယ်၊ အဲဒါပြန်ကြတော့ သုံးသောင်းပေးလိုက်တယ်”

“ကျွန်တော်တို့ က ငွေလိုချင်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ရောဂါကုပေးရမယ့်

တာဝန်ရှိတဲ့ အတိုင်း ပြီးဆုံးတဲ့ အထိ တာဝန်ယူရမှာ ပေါ့”

ပမာ ထိုသူ့ကို ရင်ဆိုင် လှည့်၍ တည့်တည့်ကြည့်သည်။

“မင်းက ဒီက အလုပ်သမားလား”

ထိုသူ မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားပြီး ခေါင်းခါ၏။

“ကျွန်တော့်အစ်ကိုကြီးက အလုပ်သမားပါ၊ ဒါပေမဲ့...”

“ရပြီ..၊ အခု တစ်ပြားမှ မပေးနိုင်ဘူး၊ ဘာကတိမှ လည်း မရဘူး၊ မင်း အခုပြန်ပြီး ဆေးခန်းက စာရွက်စာတမ်းတွေ အားလုံးအစုံ ယူခဲ့၊ လူနာကိုပါ ခေါ်လာ...”

“လူနာက မျက်စိထိထားလို့ အပြင်ကို သိပ်ထွက်လို့ မရဘူး”

“ဆေးခန်းတော့ သွားနိုင်တယ်မို့လား၊ မင်းတို့ လိုချင်ရင်လာပေါ့”

“မသိလို့ မေးပါရစေ၊ သူဌေးက ဒီစက်ရုံသူဌေးနဲ့ ပတ်သက်နေလို့ လား”

ပမာ့ မျက်နှာ တင်းခနဲဖြစ်သွား၏။

“မဆိုင်တာ မမေးနဲ့၊ အခု မင်းတို့ ကိစ္စကို ငါရှင်းပေးမှာ ၊ ခြင်း နဲ့ ရှင်းဖို့ မလိုဘူး ရောဂါဖြစ်တာနဲ့ ဆေးဖိုးဝါးချပေးရအောင် ဒါလမ်းဘေးမှာ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကိုယ့်စက်ရုံက အလုပ်သမား ရောဂါမှတ်တမ်းမှာ ပြတဲ့ အတိုင်း အဖြေထုတ်မယ်၊ ဒီဝန်းဒီခြံထဲမှာ ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စ တကယ်အရေးပါတာမှန်ရင် တစ်သက်လုံးဖြစ်ဖြစ် တာဝန်ယူသွားလို့ ရတယ်၊ အရေးမပါဘဲ ချုံ့ဖို့ ချဲ့ဖို့ ကြိုးစားတာဆိုရင် မိတ္တူတွေက တရားမဝင်ဘူး”

“ဒီမှာ သူဌေး...”

“ဟိတ်လူ တော်ပြီ..၊ ခင်ဗျားကို ပြောထားတာ စကားကုန်ပြီမို့လား၊ ပြန်တော့ဗျာ”

အရေးအခင်းကို ပြန်လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ စာရေးမြင့်ဦးကို မှာ စရာ ရှိတာမှာ ခဲ့ပြီး ပမာ ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။ မန်နေဂျာနှင့် စာရင်းကိုင် နှစ်ယောက်ကလည်း အထွက်ကျမှ ရေးကြီးသုတ်ပျာတွေဖြစ်လျက် နောက်ကပါလာကြ၏။

“ခြင်း က ဘယ်သွားနေတာလဲ ကိုပိုက်”

“ဂီတာနဲ့ ရောက်လာတဲ့ ကောင်တွေနောက် ပါသွားတာပဲ မမရာ၊ ဒီညနေ သစ်ကိုယ်စားလှယ်တွေနဲ့ ချိန်းထားတာ ရှိတယ်၊ အဲဒါ သူရှိမှ ဖြစ်တာကို...”

“ခုကိစ္စရော..၊ ဒီလို လက်လွတ်စပယ်နေလို့ ရသလား၊ ကိစ္စတစ်ခုကို ပြတ်အောင်ရှင်းရမယ် ဆိုတာတော့ နားလည်ရမှာ ပေါ့၊ အလုပ်သမားဆိုတာ လူများ စု...”

“ဒီကိစ္စမှာ တော့ ကိုခြင်း မမှားဘူး၊ မျက်ခမ်းစပ်ကို ထိသွားတာလေ၊ မျက်တောင်တွေ ပါကုန်တဲ့ အတွက် ဒီလိုဆိုးသွားတာ၊ ဆရာဝန်ကလည်း သိပ်အရေးမကြီးဘူးလို့ ပြောလိုက်တာပဲ၊ ဒဏ်ရာကို ရောဂါပိုးမဝင်အောင် ဂရုစိုက်ဖို့ ပဲ မှာ တာ၊ သူတို့ ကိုက ခြေကျိုးလက်ကျိုးဖြစ်သွားတဲ့ လူလို နင့်အောင် လိုချင်တာ”

“စူပါဂလူးက ဒီလို အန္တရာယ်ရှိမှန်းသိရက်နဲ့ ဂရုစိုက်ရမှာ ပေါ့၊ ဒီအတွက် စည်းကမ်းတစ်ခု သတ်သတ်ထုတ်ထားရမှာ ...”

ဘာလုပ်လုပ် တိကျသည် ၊ လာဘ်မြင်သည် ဟု နာမည်ကြီးသည့် ပမာ့ကို ကိုပိုက် က သေချာကြည့်သည် ။

သူတို့ အမြင်မှာ တော့ ပမာ က လုပ်ငန်းကြီးတွေကို ဦးစီးနိုင်ကာ ခြင်းကတော့ ဒီအလုပ်မှာ ပဲ ထိုင်သည် ။ မောင်နှမလို့ ထင်ထားရပေမယ့် ဘာမှ မတော်စပ်ကြဘဲ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကိုတော့ ခွဲခြားထား၏။

ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ အတိအကျကိုတော့ သူတို့ မသိပေ။ နောက် တစ်ခုက မြပမာ ဆိုသည့် မိန်းမက ခပ်ပျော့ပျော့ထဲက မဟုတ်သည့် အတိုင်း ခြင်းကလည်း တစ်ချက်မှ နူးညံ့ လိုက်လျောခဲ့တာ မရှိ..။

မတည့်အတူနေဆိုတာမျိုးလောက် မပြင်းထန်သော်လည်း ရန်ဖြစ် နေကြတာပဲ များ သည် ထင်၏။

“ကိုပိုက်..”

“ဗျာ...”

“ခြင်း လာရင် ပြောလိုက်..၊ အဲဒီကိစ္စ တို့ လွဲယူသွားတယ်လို့ ၊ ပြီး တော့ ဒီနေ့ စောစော အိမ်ပြန်ဖို့ ပါပြောလိုက်..”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ကားထွက်သွားတဲ့ အထိ လိုက်ကြည့်နေသည့် သူ့ဘေးကို စာရေး ရောက်လာကာ...

“ဒေါ်မြပမာ က တော်တော်လှတယ်နော်”

“ဘာ ဒေါ်မြပမာ လဲ မင်းက..၊ ခုမှ အသက်သုံးဆယ်တောင် မပြည့် သေးတဲ့ ဟာ...”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူသာငယ်ပြီး ဂုဏ်ရှိန်ထည်ဝါတယ်လေ၊ ကိုခြင်းထက် ငါးနှစ်ပဲကြီးတဲ့ ဥစ္စာ၊ အသက် တော်တော်ကွာသလို ထင်ရ တယ်၊ ခုနကများ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ဖိဟောက်ပစ်လိုက်တာ မျက်လုံးတွေက

မီးတောက်သွားသလိုပဲ၊ အသံကလည်း ဘယ်လောက် အာဏာစက်ပြင်း သလဲ မပြောနဲ့ ၊ ဟိုလူ တွန့်ခနဲတောင် ဖြစ်သွားတယ်”

ကိုပိုက် က စက်ရုံထဲ ပြန်လှည့်ဝင် လာပြီး...

“မင်းက အဲဒါကိုပဲ မြင်တာလား၊ ကိုခြင်း က လူငယ်ဆန်ပြီး မြပမာ က ထည်ဝါနေတာကိုက စိတ်ဓာတ်အရည်အချင်း မတူတာလေ၊ လုပ်ငန်းကြီးတွေ နှစ်ခု၊ သုံးခုကို သူတစ်ယောက်တည်း ဦးစီးလုပ်ကိုင် နေတာ ကြည့်ပါလား၊ ကိုခြင်းကျတော့ ကိစ္စတစ်ခုကို စောက်ချလုပ်တတ်တာ ကောင်းပေမယ့် ခုခေတ်မှာ ဒီလိုအမြင်နဲ့ တိုးမပေါက်နိုင်တော့ဘူး”

ကွယ်ရာမှာ မို့ မြပမာလို့ ခေါ်ပေမယ့် ရှေ့မှာ တော့ အသက်ငယ်တာကြီးတာတွေ ထားပြီး အလုပ်ရှင်လိုပဲ ရိုသေလေးစားကာ ‘မမ’ လို့ အများ နည်းတူ ခေါ်ရပါသည် ။

တကယ်တော့ မန်နေဂျာကအစ စာရေးတွေအထိ မြပမာ ထက် နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်တော့ ကြီးကြတာ သေချာသည် ။

“ဆရာပိုက်..”

“ဘာတုံး..”

“မမနဲ့ ကိုခြင်း မောင်နှမတွေ မဟုတ်ကြဘူးဆိုတော့ တစ်နေ့နေ့ ညားကြမယ်လို့ များ မထင်ဘူးလား”

“မောင်နှမတွေမဟုတ်တိုင်း ညားစရာလားကွ၊ မြပမာက တည်တံ့တယ်၊ ကိုခြင်းက လူငယ်ပီပီ လွတ်လွတ်လပ်လပ်၊ တစ်ခါတလေ ကျွတ်ဆတ်ဆတ်နဲ့ ..”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဖြစ်စေချင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုခြင်း ကို စိုးရိမ်လို့ ပါ။ ကိုခြင်း ပုံစံက မမနဲ့ လက်ထပ်မှ ကို ဖြစ်မှာ ...”

ဘာကို ရည်ရွယ်ပြီးပြောမှန်းတော့ မသိ။ ကိုပိုက်ကလည်း ခေါင်းညိတ်၏။

ဒီနေရာမှာ သတိရတော့ ရသေးသည် ။ ကာယကံရှင်တွေ ဘာမှ မသိဘဲ ဝေဖန်နေကြတာ ဆိုတော့ ‘ဘေးကြည့်ကသာ’ ဆိုတာမျိုး..။

★

အခန်း(၂)

“ငါ့မိဘတွေမရှိတော့ပေမယ့် မင်းမိဘတွေ ရှိသေးတယ် ခြင်း၊ သား သမီးမြေးမြစ်တွေ ရတဲ့ အထိ ငါ့သားကြီး နေထိုင်ကောင်းရဲ့ လားလို့ လည်ပင်းရှည်နေတတ်တဲ့ ငါတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ မေတ္တာတရား အစဉ်အလာထဲမှာ အိမ်ထောင်မကျသေးတဲ့ ယောက်ျား၊ မိန်းမ ဘယ်အသက်အရွယ်ဖြစ်ဖြစ် လူကြီးမိဘ အုပ်ထိန်းသူကို ဂရုမစိုက်လို့ မရဘူး”

“လူကြီးသူမလေသံနဲ့ ဗျာ..၊ မမ ဒီဘက်ကူးလာတာ မေမေနဲ့ တွေ့ဖို့ လား၊ ကျွန်တော့်ကို ဒါတွေပြောဖို့ လား..”

“မင်းအမေရှေ့မှာ ပဲ မင်းကို ပြောစရာရှိတာ ပြောမလို့ ..”

“ကျွတ်!...”

ခြင်း မျက်နှာရှုံ့မဲ့နေရုံမကဘဲ ဆံပင်ကို သပ်ချသည့် လက်က ရှေ့နောက် ခါထွက်နေတာ မပြီးနိုင်။ ပမာ က မထိုင်ပါ။ ခြင်း ထိုင်နေသည့်ဘေး မှာ လက်ပိုက်လေးရပ်လျက် ခြင်း လှုပ်ရှားပြုမူနေသမျှကို စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

“သမီးနဲ့ ဘာဖြစ်နေပြန်ပြီလဲ သား”

“ဟိုမှာ မေးနေပြီလေ..၊ ပြောလိုက်...”

ခြင်း က ဒေါ်ခင်ယု မေးတာကိုမဖြေဘဲ ပမာ့ ကို ခပ်ချဉ်ချဉ် မျက်နှာ

နှင့် ကြည့်ပြီး ရိသည် ။

ပြီးတော့ နေရာမှ ထရပ်ပြီး ထွက်သွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်၏။

“ပြောမှာ ...၊ မင်း ပြန်ထိုင်..”

“ဘာလို့ ထိုင်ရမှာ လဲ၊ ထိုင်ထိုင်တိုင်း နာခံရအောင် ကျွန်တော်က ကျောင်းသားလား”

“ကျောင်းသား ဟုတ်ဟုတ်၊မဟုတ်ဟုတ် အတတ်ပညာ၊ အသိပညာ တစ်ခုခုကို သင်ယူနေချိန်မှာ ဘယ်အသက်အရွယ်ရွယ်ဖြစ်နေနေ တပည့်က တပည့်ကျင့်ဝတ်အတိုင်း နေရတာပဲ၊ မင်းက ဘွဲ့တစ်ခုရပြီးတာနဲ့ နာခံတတ်တဲ့ အကျင့်ကိုပါ ထားခဲ့လိုက်တာလား”

ခြင်း မျက်နှာတင်းသွားသည် ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သွားသည့် ပမာကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဟုတ်တယ်”

“သား နေစမ်း...၊ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

ဒေါ်ခင်ယု က သားဖြစ်သူကို တွန်းဖယ်ကာ ပမာ နှင့် သားကြားမှာ ဝင်ရပ်လိုက်၏။

တိုက်နှစ်လုံးတွဲက ခြံကြီးထဲမှာ တွဲလျက်သားရှိနေသည် ။ ပုံစံကွဲပေမယ့် တိုက်နှစ်လုံး၏ အနိမ့်အမြင့် အရွယ်အစားက အပြိုင်ပဲ ဖြစ်၏။ ခြံတံတိုင်းမှာ အေ,ဘီ မကွဲဘဲ တိုက်ကျမှ အေ,ဘီ ကွဲနေသည် ။

ခေါင်းရင်းက အေမှာ ပမာ က တစ်ကိုယ်တည်းနေလျက် ခြေရင်းတိုက်မှာ တော့ ဦးအောင်ခြင်း၊ ဒေါ်ခင်ယု တို့ သည် တစ်ဦးတည်းသော သား လွတ်လပ်ခြင်း နှင့် နေထိုင်ကြ၏။

ဒီလူနှစ်ဦး၏ နှစ်လုံးတွဲတိုက်မှာ အတူနေကြပေမယ့် ဘာမှ သွေးသားမတော်စပ်ကြပါ။ ဘယ်လိုပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုဆက်စပ်ခဲ့ကြတယ် ဆိုတာကတော့...

“သားရယ် မင်း စကားပြောတာ နားဝင်ဆိုးလှချေလားဟင်”

“ရောင်းသူ၊ ဝယ်သူ အသံတူရတယ်”

ခြင်းက တစ်ခွန်းမခံ၊ ပမာ က အစကတည်းက စကားနည်းသလောက် ပြောပြီဆိုလည်း တစ်လုံးချင်း အေးဆေးစွာထွက်ဆိုတတ်သူမို့ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

“သား ပြန်ထိုင်ဦး၊ စက်ရုံက ကိစ္စတစ်ခု ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ၊ ပြောပြစမ်း..”

“မေမေ သိပြီးသားပဲ မေမေရာ..”

“အခု တစ်မျိုးဖြစ်နေပြီဆို...”

“အဲဒါလည်း သိနေပြီမို့လား”

“ မဟုတ်ဘူး ၊ နေ့လယ်ကတည်းက မင်းဖေဖေ ဖုန်းဆက်ထားလို့ သိတာ”

သားဖြစ်သူမျက်လုံးတွေက ပမာ့ဆီပဲ ရောက်နေတာကို သိသည် ။
ထို့ကြောင့် ရှင်းပြရသေးသည် ။ ဒီသားနှင့် ပမာကျမှ အသက်တူတာလည်း မဟုတ်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ မတည့်အတူနေ ဆိုတာလို ဖြစ်နေခဲ့မှန်း မသိ.
.။

“သမီးပမာ ထိုင်လေကွယ်”

“မထိုင်တော့ဘူး အန်တီ၊ စူပါဂလူးထိထားတဲ့ ကိစ္စ ပြီးသွားပါပြီ၊

ဒီမှာ ဆေးမှတ်တမ်း တွေရော၊ ကရုဏာကြေးယူထားတဲ့ စာချုပ်နဲ့ တခြား လိုအပ်တာတွေ ပါတယ်”

“ငါလုပ်လိုက်မှ ပြီးတယ်ဆိုတာမျိုး လာပြတာလား”

“သားရယ်..၊ မင်းက...”

ဒေါ်ခင်ယု ကိုယ့်သားပါးစပ်ကို ဘယ်လိုပိတ်ထားပေးရမှန်းလည်း မသိတော့ပါ။ ဒီကောင်လေးဟာ အရွယ်မရောက်ခင်ကတည်းက ပမာ့ကို ဆို စကားကောင်းလည်း မပြော၊ အကောင်းမြင်ဝါဒနှင့် လည်း မကြည့်ခဲ့ ..။

“ဆိုရေးရှိက ဆိုရတယ်၊ ပြောရေးရှိက ပြောရတယ်၊ လာပြစရာ မလိုဘူး၊ ယောက်ျားဆိုတာလည်း နေရာတကာ အကျအနကျကောက်ပြီး နှုတ်လှန်ထိုးတာမျိုး မလုပ်ရဘူး၊ ဒါမလောက်လေးမလောက်စား လူငယ်တွေရဲ့ အလုပ်..”

“ဘာပြောတယ်..”

“ဟေ့.. ဘာပြောပြော သမီး မှန်တယ်၊ မင်း ထိုင်နေစမ်းသား၊ တကယ်ပဲ စကားက လိုရင်းကို မရောက်တော့ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ပြောကြပါလား၊ လူကို ဘာလို့ ဆွဲထားသေးလဲ”

“မင်း လက်ထဲမှာ ဒါတွေရှိမှ ဖြစ်မှာ လေ၊ ဘာတွေ ဆက်ပြောဖို့ လိုသလဲဆိုတာ အခု ငါဘာလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာသိမှ မင်းရှေ့ဆက်လို့ ရမှာ ”

ပမာ ဝင်ပြောလိုက်မှ ခြင်း ပေါက်ကွဲလို့ ကောင်းသွား၏။

“မမကို ဘယ်သူက ဝင်လုပ်ပေးပါ၊ ကူညီပေးပါ ပြောလို့ လဲ၊ ကျွန်တော့်အလုပ်သမားကိစ္စ ကျွန်တော် စီရင်နိုင်တယ်”

“စီရင်နိုင်ရင် စီရင်ချက်ချလို့ ရအောင် အဆုံးသတ်လေ၊ အလုပ်နဲ့ ပြဿနာကိုထားပြီး ဘယ်အဆောင်ရှေ့မှာ ဂီတာတီးဖို့ သွားနေတာလဲ၊ ကိုယ်ပိုင်စီးရီးထုတ်ဖို့ ကျင့်တာလား၊ ဂီတာတစ်လက်နဲ့ အချိန်ကုန်နေတာ လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကောင်း မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော်ပိုင်တဲ့ လုပ်ငန်းကို သွန်ပစ်ပစ်၊ ကြွပ်ပစ်ပစ် မမ ပူစရာ မလိုပါဘူး၊ ‘အဆွေတော်’သစ်စက်ကြီး တစ်ခုလုံးက လွတ်လပ်ခြင်း ဆိုတဲ့ ကောင်နဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်”

“အဲဒီ သစ်စက်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်းရှိတာ မဟုတ်ဘူး လေ၊ ကျယ်ပြန့်ခြင်းဆိုတာ အင်အား..၊ အင်အားရှိတိုင်း ခိုင်မာတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒီမှာ ခေါင်းဆောင်ကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အလုပ်က ခိုင်မာစွာရပ်တည်နိုင်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ဖို့ ပဲ၊ အလုပ်သမားတွေကို ငါလခပေးထားတာပဲဆိုတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ မကြည့်ရဘူး၊ အလုပ်သမားတိုင်း ကိုယ့်အပေါ် နာခံတတ်အောင် ကိုယ်က အရည်အချင်းရှိရတယ်၊ မင်းကြည့်ရတာ နာခံနေကြ တာလား၊ မျိုသိပ်နေကြတာလား ဆိုတာလဲ သိပုံမရဘူး”

စကားပြောပြီဆို တင်စီးသလိုထင်ရပေမယ့် ပမာတို့ က ရုတ်တရက် သူများ တိုး မဝင်နိုင်အောင် ပိတ်ဆို့ပြောဆိုတာမျိုးလည်း ကျွမ်းကျင်၏။

“မင်းရဲ့ အလုပ်သမားတချို့ မင်းအပေါ်မှာ မကြည်လင်ဘူး၊ အဲဒါ သိရဲ့လား ခြင်း..၊ မယုံဘူးဆိုရင် အခုပြဿနာဖြစ်တဲ့ ကျော်စွာလင်း ဆိုတဲ့ လူကို ကြည့်..၊ ပြဿနာကို ပုံကြီးချဲ့ပြီး အကျယ်တဝင့် ဖြန့်ခင်းထားတာ၊ အဲဒါကြောင့် ဒီလောက် မလိုအပ်ပေမယ့် လိုအပ်လာနိုင်အောင် သက်သေ၊ စာရွက်စာတမ်းအားလုံး မင်း သိမ်းထားဖို့ ယူလာတာ”

ပမာ က ဒေါ်ခင်ယု လက်ထဲ ရောက်ပြီးသည့် အိတ်ကို မျက်လုံး နှင့်

ကြည့်ပြကာ...

“အခု ငါလည်း မခံချင်စိတ်နဲ့ ပြဿနာကို ကရုဏာ၊ မေတ္တာတွေ မထည့်ဘဲ ခပ်ပြတ်ပြတ် လက်စသတ်လိုက်တယ်၊ သူတို့ က ရှေ့ဆက်မယ်၊ ရုံးတက်မယ်နဲ့ ကြိမ်းဝါးသံတွေ ထွက်နေတုန်း...”

“တောက်..၊ ဒီလိုလုပ်လို့ ရမလား”

“ဥပဒေက တက်ခေါက်သံနောက် လိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ စာရွက်စာတမ်းတွေကို မင်း သိမ်းထားရင် ရပြီ”

ပမာ က ဒါပဲဆက်ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။ ။ ခြင်း မျက်နှာပျက်သွားတာ သွေးဆုတ်လို့ မရအောင်ပင်..။

“တောက်!...”

“အို.. သား..၊ ကိုယ့်ထက်ကြီးတဲ့ လူရှေ့မှာ တက်ခေါက်တာ သိပ်ကိုရိုင်းတဲ့ အပြုအမူ...”

“ဟိုမှာ အိမ်ပြန်ရောက်သွားပြီ မေမေ၊ နေပါဦး.. မေမေက ကျွန်တော့်ကို ဖိတယ်၊ ဖေဖေက သူ့လုပ်ငန်းတွေကို ကူညီပေးနေတယ်၊ မေမေတို့ က ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့ မမ ဘယ်သူက အရင်း၊ ဘယ်သူက အဖျားလဲ”

“ကလေးစကားတွေ ပြောနေပြန်ပြီ သားရယ်”

ဒေါ်ခင်ယု ရှင်းပြဖို့ လည်း စိတ်မရှည်တော့ပါ။ ပမာ နှင့် ကတောက်က ဆတ်တွေ ပြောမိကြတိုင်း ပမာ့ ဘက်က လိုက်တာချည်း။ မကျေမနပ် ပြောလာခဲ့တာ ခုမှ မဟုတ်..။

ဒီထက် ပိုဆိုးတာက မဖြေနိုင်တာတွေ မေးလာတိုင်း ဒေါ်ခင်ယု ဒုက္ခ

ရောက်ရတာတွေ၊ ခြင်း အမြင်မှာ လည်း မိဘနှစ်ပါးစလုံးကို စကားနာ
ထိုးနေတာ မဟုတ်ပေ။ တကယ်ကို နားမလည်တော့တာ ဖြစ်သည်။ ။

တစ်ခြံတည်းမှာ တိုက်နှစ်လုံးတွဲ၊ နှစ်လုံးကြားမှာ သေချာရပ်ကြည့်မှ
အောက်ခြေမှာ လူတစ်ယောက်သွားတာလောက်အောင် ခြားထားသေး
တာကို မြင်ရသည်။ ။

အပေါ်ဝရန်တာက နှစ်ခုကပ်လျက်။ နောက်ဖေး ဝရန်တာ ထွက်မ
လား ပိုတောင် နီးကပ်နေသေးတယ်။ ထို့ပြင်နောက်ဖေးအဆင်း သံလှေ
ကားက ခြင်း တို့ ဘက်မှာ ပဲ တပ်ထားတာမို့ ဟိုဘက်ဒီဘက် လမ်းဖောက်
ထားသလိုပင်...။

ဒီလို အတူတကွ ယှဉ်အောင်တန်းနေကြပြီး
ဆွေမျိုးသားချင်းတော်ကြတာလည်း မဟုတ်။ ပမာမှာ မိဘတွေမရှိကြ
တော့လို့ ကိုယ့်မိဘကပဲ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်နေရသလိုလိုနှင့် ချမ်းသာ
တာကျတော့ ဆီနဲ့ ရေ...။

ပမာက နယ်မှာ စက်ရုံတွေ ရှိသည်။ နေပြည်တော်မှာ ဆို ဘယ်သူမှ
ဘာမှ မလှုပ်ရှားခင်ကတည်းက ဟိုတယ်ကြီးဆောက်ပြီး တခမ်းတနား
နေရာယူထားနိုင်ခဲ့တာလည်း မြပမာ ပဲဖြစ်သည်။ ။

သူမမှ စီးပွားရေးအမြင် ရှိသည်။ သူမမှ စေ့စပ်သေချာသည်။ လက်
လှုပ်တိုင်း ရွှေဖြစ်နေတာ သူမ...။ မြပမာ အောင်မြင်မှုသရဖူများ နှင့် နာ
မည်ကျော်လာခဲ့သမျှ သူမကတော့ ဘာမှ မဟုတ်တဲ့ ကောင်...။

“ကျွန်တော်တို့ မှာ ဒီသစ်စက်ကလွဲရင် ဘာစီးပွားမှ မရှိတော့ဘူး
လား ဖေဖေ”

“ရှိချင်ရင် တိုးတက်ပွားများ လာအောင် မင်း ကြိုးစားပေါ့”

ဖေဖေကို မေးလိုက်မိမှ ကိုယ်ကပဲ ရေသာခို အချောင်သမား လုံးလုံး
။ တကယ့်ကို မယှဉ်သာအောင် ကွာနေတာ မတွေးဘဲ မနေနိုင်၊ မမေးဘဲ
လည်း မနေနိုင်ပေ..။

ပုဂ္ဂလိက ငွေစုငွေချေးဘဏ် အသေးစားလေး ဖွင့်ထားသည့် ပမာ သ
ည် အိမ်ကထွက်တော့လည်း ဖေဖေက ကားမောင်းပို့သည် ။ အပြန်မှာ
လည်း ဖေဖေကပဲ မောင်း၏။

အိမ်မှာ ကားနှစ်စီးရှိနေတာပဲ။ မေမေလည်း ကားမောင်းတတ်တာ
မဟုတ်ဘဲ အိမ်မှာ တစ်စီးထားခဲ့တာ ဘာလုပ်တာလဲ..။

အလုပ်တူလုပ်ရင်လည်း သူလည်း သွား၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ကားနှင့်
ကိုယ်ထွက်ပါလား။ သဘာဝကျတာတွေက အဲဒီကတည်းက စခဲ့တာ။
မေမေကတော့ မြပမာဆို ပြေးပဲ ပွေ့တော့မယ့်အတိုင်း..။

“မိန်းကလေး နုနုငယ်ငယ်လေးတစ်ယောက်တည်း သားရယ်..၊ ဆွေ
မျိုးမတော်ပေမယ့် မေမေက မေ့မေ့သမီးလေးလို ချစ်ခဲ့တာ၊ ဒရိုင်ဘာ
ငှားနိုင်တိုင်း စိတ်ချရမတဲ့ လား၊ တွေးလည်း ကြည့်ပါဦး”

လို့ ပြောပဲပြောရက်ပါပေ့ ဆိုသည့် အကြည့်တွေနှင့် ပြောဖူးသည် ။

ဒါကြောင့် ဒီမိန်းမကလည်း အချိုးမပြေ..။

“သား...”

ဒေါသတွေဆူပွက်ကာ သူ လှည့်ထွက်လိုက်တော့ မေမေက လက်ကို
ဆွဲထားကာ...

“အဲဒီတစ်ယောက်ကို သား အလုပ်ထုတ်ပစ်မှာ လား၊ ဘယ်လို ဆွေး
နွေးလိုက်လဲ”

“ဟိုဆရာမကြီးကိုပဲ မေးလေ..၊ သူ ဒါရိုက်တာဝင်လုပ်တာ၊ သူ့ဇာတ်လမ်း ဖြစ်သွားပြီ”

“ဪ ခက်တော့တာပဲ ဒီကောင်လေး..”

ဒေါ်ခင်ယု ခေါင်းကုတ်ရင်း ကျန်ခဲ့လေသည် ။

*

အခန်း(၃)

“ခြောက်လက်မပတ်လည် တိုင်လုံး ခြောက်ဆယ်နော်၊ ပြီးတော့ရော ...”

“ဒီမှာ အားလုံးပါတယ် ကိုခြင်း၊ ကိုခြင်း စစ်ပြီးရင် လက်မှတ်ထိုး ပေးဦးနော်”

ပြီးတော့ သွားချင်ရာ ထွက်ထွက်သွားတတ်လို့ ဆိုသည့် အကြည့် ဝေ့ ခနဲ ရောက် လာပြီး မြင့်ဦး က မျက်လွှာချ၏။

ခြင်း က ပြုံးလိုက်ပြီး စားပွဲထိုင်တာနှင့် လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သည် ။

“ဒီည အောနိုက်ဆင်းဖို့ အလုပ်သမား ဘယ်လောက်လဲ၊ မန်နေဂျာ တွေပါနေရမှာ ၊ နေ့နဲ့ ည သေချာလူချိန်းပြီး နားခိုင်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ညဘက်က ထိခိုက်မှုတွေ ရှိတယ်လေ၊ ငါသေချာပြောတယ်နော်၊ ဒီ တစ်ခါ မင်းကိုပါ အလုပ်ထုတ်ပစ်မှာ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုခြင်း၊ လုံးဝ စိတ်ချပါ”

ဟု ပြောရင်း သူ လက်မှတ်ထိုးဖို့ စာရင်းစာမျက်နှာတွေကိုလည်း စုံ အောင် ဆွဲလှန်သွား၏။

“မြင့်ဦး..”

“ဗျာ..၊ ကိုခြင်း”

“မင်းတို့ ရှေ့မှာ ငါ့ကို ဟိုတစ်ယောက် တော်တော် အတင်းတုတ် သွားပုံရတယ်”

“ဗျာ..၊ ဘယ်တစ်ယောက်လဲ”

“မမ..”

“ဟာ... လုံးဝ မဟုတ်ဘူး ၊ မဟုတ်တာ ကိုခြင်းရာ၊ မမလောက် စ ကားနည်း တိကျပြီး အပြောညက်တာ တကယ် ရှားပါတယ်၊ ရောက်လာ စကပဲ ကိုခြင်း ကို မေးတာ..”

ခြင်း က ပြုံးလိုက်ရင်း မြင့်ဦး ကို စိုက်ကြည့်သည် ။

“ဒါဆို မင်းတို့ ငါ့အတင်း တုတ်ပြီ”

“အမယ်လေး.. ဘုရားပေးပေး၊ ကျမ်းပေးပေးပါ ကိုခြင်း ရယ်..၊ ကိုခြင်းက အလုပ်ရှင်ဖြစ်ပြီး လူငယ်ဆန်ဆန် နေတတ်တယ်၊ အလုပ်သမားရယ်လို့ ခွဲခြားမဆက်ဆံဘူး၊ ကိုခြင်းလို အလုပ်ရှင်မျိုးကိုမှ ချစ်ခင်လေးစားမှု မရှိရင် ကျွန်တော်တို့ အလကားကောင်တွေ ဖြစ်ပြီပေါ့”

မြင့်ဦး ရှင်းပြပုံက တကယ့်ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့။ သူ သိပါသည် ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိုရောက်ရောက်လာတတ်သည့် မြပမာ ကိုတော့ မကျေနပ်တာ အမှန်ပင်..။

“ဪ..၊ ဒါနဲ့ မနက်ပိုင်းက ယွန်း လာသွားတယ်ဆို၊ ကိုပိုက်က သူနဲ့ မတွေ့ဘူးတဲ့ ”

“ကျွန်တော်နဲ့ လည်း မတွေ့လိုက်ဘူး ကိုခြင်း၊ ဦးစီးနဲ့ တွေ့သွားတ

ယ် ထင်တယ်၊ ကျွန်တော် လွှတ်လိုက်မယ်လေ”

“အေး... သွားတော့”

မြင့်ဦး ထွက်သွားပြီး ဦးစီးမလာခင် ဖုန်းဝင်လာ၏။ အလုပ်သမား ဦးစီး ဦးသစ်လွင် ရှေ့ရောက်လာတော့ ဖုန်းတစ်ဖက်ကိုင်ရင်း သူ လက် ခါပြလိုက်သည် ။

ဦးသစ်လွင် ပြန်ထွက်သွားမှ ...

“ယွန်း..၊ ကိုယ် ခုပဲ ရောက်တာ”

“နှစ်ရက်ရှိပြီ ခြင်း ရယ်..၊ အလုပ်က ဘယ်လောက်တောင် ရှုပ်နေလို့ လဲ၊ ဖုန်းတောင် ဆက်မရဘူး”

“မအားလပ်အောင် မဟုတ်ပေမယ့် စိတ်မအား လူမအားဖြစ်နေလို့ ပါ၊ အခု အားသွားပြီ၊ ဘာလုပ်မလဲ..၊ ဘယ်ကို လာရမလဲ”

“ဖေဖေ ရောက်နေတာ ခြင်း ရဲ့ ”

“ဟင်!.. ဟုတ်လား..၊ မင်းကို လာခေါ်တာလား”

“အဟွန်း.. ခြင်း က စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ပီပီ လေသံတွေပြောင်း ကုန်ပြီနော်”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

“ငါ့ကို မင်းတွေ၊ ကိုယ်တွေနဲ့ ပြောနေတာလေ”

“ဪ...”

သူ ဖုန်းကိုင်ရင်း ပြုံးမိသည် ။ ယွန်းက သူနှင့် ဟိုးငယ်ငယ်လေး က တည်းက သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သည် ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းကတည်းက သူ က ယွန်း ထက် အသက်နှစ်နှစ် ပိုကြီးတဲ့ သူ့..။

နင်တွေ ငါတွေနှင့် ကြီးပြင်းခဲ့ကြတာမှန်ပေမယ့် မတွေ့ကြတဲ့ ကာလမှာ အသက်တွေ အရွယ်တွေလည်း ပြောင်းလဲခဲ့တာပဲ။ ပြီးတော့ ပြန်ဆုံကြတဲ့ အချိန်မှာ ခုခေတ်ပုံဒီဇိုင်းနှင့် ယွန်းက နုနုငယ်ငယ်ပုံလေး ပေါက်နေသည် မို့ ကိုယ့်ကို နင်တွေငါတွေနှင့် ပြောလာမှာ ကို မကြိုက်ချင်..

။

“ဘာလဲ လူရှိန်အောင်လား..၊ ပြောင်းလဲသွားတာလား”

ယွန်း အသံလေး ထွက်လာပြန်သည် ။ သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ...

“ပြောင်းလဲသင့်တာတော့ ပြောင်းလဲမှ ကောင်းသလားလို့ ပါ၊ ဥပမာ ငယ်ငယ်ကတော့ သူငယ်ချင်း၊ ကြီးပြင်းလာတော့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြတာမျိုး..”

“အဟွန်း..”

ယွန်း ရယ်နေတာကို နားထောင်ရင်း သူ ပြုံးလိုက်မိသည် ။

“ဟုတ်ပါပြီ..၊ ငါလည်း ငါလို့ မပြောသင့်တော့ဘူးဆိုတာ သိပါတယ်၊ နင်က အရပ်ကြီးက မြင့်မြင့်၊ ဖြူဖြူချောချောနဲ့ ၊ ပြီးတော့ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတွေနဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ သူ ၊ ငါ.. အဲ.. တို့ ကတော့ ခုချိန်ထိ လည်ရာပြန်စားရေးလေ၊ အိုခေ.. နောက်ကို ဆင်ခြင်မယ်၊ ယူ ကျေနပ်တယ်နော်..”

“လုပ်ပါ..၊ ကမ္ဘာကြီး ငြိမ်းချမ်းတာပေါ့”

သူ ယွန်းနှင့် ဖုန်းပြောတုန်း စားပွဲပေါ်က ဖုန်းမြည်လာပြန်သည် ။ သူ ယူပြီး နားထောင်လိုက်တော့ မမဆီက...

“ယွန်း ခဏနော်..၊ ကိုယ် ဖုန်းနှစ်လုံးနဲ့ မပြောတတ်လို့ ၊ ပြီးရင် ပြန်ဆက်လိုက်မယ်”

ဒီဘက်ဖုန်းထဲမှာ စောင့်နေရလို့ စိတ်မရှည်သည့် မမလေသံက ရေခဲ
ငွေ့တွေ ထွက်နေသလား ထင်ရ၏။

“မမ ပြော...”

“မင်းနဲ့ ပြောချင်လို့ မဟုတ်ဘူး ခြင်း..၊ တစ်မနက်လုံး ဖုန်းဆက်တာ
မရဘူးလို့ မေးလာတဲ့ သူရှိလို့ ..”

“ဪ...”

ရရအောင် သူမှ စက်ရုံမှာ မရှိဘဲ..။

“လက်ကိုင်ဖုန်းက တစ်မနက်လုံးပဲ ပြောနေတာလား”

ယွန်း နှင့် စကားလက်စသတ်တာကို မမ ကြားသွားပြီ ထင်သည် ။

ယွန်း နှင့် ပြောတာ ခဏပဲရှိသေးတာပါ။ မနက်က သူငယ်ချင်းတွေ
နှင့် ကိစ္စအရေးကြီးလို့ ပိတ်ထားခဲ့တာလည်း ယွန်း နှင့် မဆိုင်း..။

ဒါပေမဲ့ မမကို သူ ဘာတစ်ခုမှ မရှင်းဖြစ်ခဲ့..။

“ ‘သီရိနန်း’ဆောက်လုပ်ရေးက ဖုန်းပြောချင်လို့ စောင့်နေတယ်၊ ဒါ
ပဲ...”

“ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှာ လဲ”

“ဖုန်းနားမှာ မရှိမယ့်အကြောင်းတွေကို ရှောင်၊ ပါစင်နယ်လ်ဖုန်းကို
ခဏ အနားပေးထားလိုက်..”

ဖုန်း ကို ဂွက်ခနဲမြည်အောင် ချသွားသည် ။ ဖုန်းကို ပြန်ကြည့်မိပြီး
ခြင်းက ပြီး၏။ ဒါပေမဲ့ အံ့ကြိတ်ထားသည့် နှုတ်ခမ်းသားတို့ က မပွင့်
ဘဲ ခပ်စေ့စေ့ မဲ့ပြီးဖြစ်သည် ။

တစ်အိမ်တည်းနေပေမယ့် လုပ်ငန်းလည်း တူတာလည်း မဟုတ်၊ မ

မနှင့် သူ တွဲသွား တွဲလာတွေလည်း သိပ်ရှိခဲ့တာမဟုတ်ဘဲ လူတွေက
ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုမတွေ့တိုင်း၊ သူနှင့် တစ်ခုခုလွဲချော်သွားတိုင်း မြပမာ
ဆီကိုပဲ အကြောင်းကြားစာ ရောက်အောင် ပို့ကြတာလဲ..။

ဘာမှ မဆိုင်တာတွေ အားလုံးသိအောင် မဆိုင်သလို ဘယ်လိုနေမ
လဲ..။

★